

Te gast op een buitenaardse basis (Deel IV)

Gepubliceerd: zaterdag, 21 juli 2012 09:03

We weten dat er mensen zijn die in contact zijn geweest met buitenaardsen. Er zijn er echter weinigen die een jaar lang te gast zijn geweest op een buitenaardse basis.

Degene die dit overkwam moest beloven om 40 jaar lang zijn mond te houden. Het verhaal van Robert, een boer uit Frankrijk.

Voor diegenen die deel I hebben gemist, klik [hier](#), voor deel II [hier](#) en voor deel III [hier](#).

Toen, opeens zag ik de aarde snel wegvagen. Ik dacht dat ik ging overgeven en toen keek ik naar het interieur en zag de instrumenten. De man zei tegen mij: “We zijn nu boven Italië. We gaan dalen naar 33.000 voet en onze snelheid terugbrengen naar 600 mijl en dan zal je twee Franse straaljagers zien. We gaan op ze af”.

Opeens werd het ruimteschip doorzichtig, zoiets als een glazen bubbel. En hij zei: “Kijk”. Ik zag de jet die nog ver weg was en toen opeens was hij daar. We gingen naar beneden en kwamen achter het vliegtuig, een Mirage. Toen opeens zag ik het instrumentenpaneel verschijnen op ons scherm, net zoiets als op een computer. En de Gids zei: “Het instrumentenpaneel wordt weergegeven, dat is goed”. We passeerden het vliegtuig aan de rechterkant en daalden tot hetzelfde niveau op ongeveer 200 voet afstand.

We vlogen met dezelfde snelheid, gingen er boven overheen, onderdoor en er achteraan. Op een bepaald moment zag ik de piloot die zijn gezicht iets naar rechts draaide, dus hij zag ons. En ik zag twee letters op het vliegtuig: FB. Ik kan mij dat herinneren. En de Gids wilde dat ik dat in mijn hoofd zou prenten. Toen draaide het vliegtuig een beetje naar rechts naar ons toe, net alsof het op ons wou afkomen.

En plotseling werd het vliegtuig als een punt. De Gids zei: “Als we niet weggegaan waren, dan had het vliegtuig zichzelf verpulverd in ons energieveld en het zou in een oogwenk als confetti zijn verdwenen. En ik zei: “Wat als ze nu op ons geschoten hadden?”. “Dat was geen probleem geweest want als het energieveld aanstaat dan kan er geen enkel element penetreren en ons raken, ongeacht of het solide, vloeibaar of gas is”. Ik begreep dat wanneer er een vliegtuig achter hen aankwam zij er de voorkeur aan geven weg te gaan in plaats van het te vernietigen. Zij hebben veel respect voor het menselijk ras.

Waar zij vandaan komen vernietigen ze geen mensen, zelfs niet als het totaal onbekenden zijn. Om even op de rassen terug te komen. Ze vertelden mij: er is het menselijk ras, het kattenras, het hondenras, het koeienras. Er zijn katten met lange haren en kortharige katten. Er zijn grote, andere die weer kleiner zijn en hetzelfde met honden. En het

Te gast op een buitenaardse basis (Deel IV)

Gepubliceerd: zaterdag, 21 juli 2012 09:03

hondenras is niet het wolvenras, alhoewel ze op elkaar lijken. Dus, wat ik begrepen heb is dat wij hier op aarde oorlogen hebben omdat we een hekel hebben aan andere groepen, etnisch of anders, alhoewel we allemaal tot hetzelfde menselijke ras behoren.

GD: Als je deze mensen niet had ontmoet, dan was je een “niet geïnformeerde” boer in Aveyron gebleven uit een lange familietraditie. Dingen veranderden toen je terugkwam.

RL: Het klopt dat ik was voorbestemd om de boerderij over te nemen. Zij zeiden tegen mij: “In plaats van de grond te bewerken, ga je met mensen werken”. Het gebeurde wat later, maar het gebeurde wel. Mijn vader en ik waren klaar om de boerderij aan mij over te dragen en toen weigerde ik. Ik heb mijn vader teleurgesteld. Maar, uiteindelijk begreep hij het alhoewel het een grote tegenvaller voor hem was.

Ik heb wat werk in de bouw gedaan en toen heb ik een aanvraag ingediend voor een opleiding als medisch assistent in het ziekenhuis van Rodez en zo ben ik daar begonnen. Ik wilde werken op de afdeling met oude mensen, omdat ik gefascineerd was door de dood. Dat kwam door de ervaringen die ik met hen had gehad. Het was niet van mij afkomstig, maar van een machine die zij hadden. Zij konden de "werkelijke zelf" als het ware uit het lichaam trekken. Dat helpt mij nu heel veel. Je kunt dan je lichaam zien liggen, terwijl je er zelf naast zit bijvoorbeeld. Of je zit op je eigen schoot, lijkt grappig vind je niet?

Dus, ik werkte in het Rodez ziekenhuis, ik zag veel mensen doodgaan en het gaf mij een kans om te zien hoe mensen zich voelen als ze sterven. Wat ze zagen op het moment van overgang. Het is heel speciaal. Misschien heb ik wat mensen kunnen helpen, door ze gerust te stellen. Want, het “verlaten van het lichaam” is heel merkwaardig. Soms gaat de overgang snel en soms duurt het lang wanneer mensen bijvoorbeeld in coma zijn. Ik heb de tussenstadia uitgebreid bestudeerd. Het is wat zij mij vroegen om te doen.

Ik heb daaraan gewerkt omdat ik begreep dat het delen van dit soort momenten en de tussenliggende fases belangrijk waren. Ik open een deur, ik probeer te zien waar ik ben, ik zie dat ik in een hal ben, ik ben tussen twee systemen. Ik blijf daar, wat betekent het als ik daar blijf en niet beweeg? Ik ben bang om vooruit te gaan, de angst voor het onbekende. En als de mensen eenmaal de overgang gemaakt hebben en weer zichzelf zijn, dan zijn ze gelukkiger dan de mensen die achterblijven.

Toen ik in India op de basis was lieten ze mij een beeld zien van iemand. Het was van een man die ging sterven in Afrika. Ze zeiden: “Kijk goed wat er gebeurt”. De angst van de man, hij voelde dat hij ging sterven, hij was erg ziek. Misschien is het wel met iedereen zo, dat we zo bang zijn. Om hem heen zat zijn Afrikaanse familie en toen verliet hij zijn lichaam. Ik zag hem naderhand en hij zei: “Het is fantastisch, ik leef”. En hij zag zijn

Te gast op een buitenaardse basis (Deel IV)

Gepubliceerd: zaterdag, 21 juli 2012 09:03

lichaam en weet je wat hij deed? Hij begon hard te lachen. “Mijn God, het is fantastisch” en tegen zijn familie zei hij: “Jullie redden je er wel mee” en weg was hij.

GD: Weer even terug naar je leven op de basis. Je kon het huis van je ouders zien. Dankzij het werk van Jean-Claude Venturini konden we verifiëren dat je verhaal klopte, zoals de tijd dat je ouders hun maaltijd hadden. Kun je uitleggen hoe je het huis van je ouders kon zien terwijl je daar was?

RL: Ja, ik vertelde hen dat ik wilde weten waar mijn ouders mee bezig waren, dus toen installeerden zij een apparaat dat er uitzag als een oog. Er zaten drie knoppen op. Ik raakte die zo min mogelijk aan want ik ben niet erg goed met elektronica en ik was bang dat ik iets kapot zou maken en dan had ik hen weer moeten roepen en waren ze weer boos geweest. Ik zag alles van boven, ik zag hun auto, ik hoefde alleen dichterbij te komen en ik kon zien wat er in het huis gebeurde.

Ik zag dat mijn ouders aan het eten waren. Op een dag zag ik dat ze aan het vechten waren. Ik dacht, mooi niet, op hun leeftijd? Er was een grote boom. Ze vertelden mij dat ze een soort apparaat aan die boom hadden vastgemaakt. Ik zag de stad, een klein beetje boven de daken van de huizen, alsof ik wat hoger stond. Het is waar dat dit mijn leven veranderde. Het was daar niet altijd even gemakkelijk, ik was soms ongerust en ook eenzaam. Ik voelde mij aardig geïsoleerd.

Een paar jaar na mijn terugkeer uit India was ik op een plaatselijk festival. Er was een kerel die een Citroen DS had. “Laat jouw auto hier staan en laten we naar Caussade gaan, daar is een nachtclub en kunnen we gaan dansen”. Ik zei: “Waarom niet”. Ik kende deze vent niet erg goed. Dus, wij gingen dansen. Ik dronk echter geen alcohol en hij ook niet. Nadat we terugreden om ongeveer één uur ’s nachts was er opeens een geweldige schok.

Ik zat in gedachten en hij was met zijn gezicht op het stuurwiel geklapt, zijn neus bloedde. De koplampen brandden en hij zei: “Ik weet niet wat er gebeurd is, maar de auto stopte opeens”. Ik had niets aangeraakt, dus we gingen de auto uit en liepen naar voren om te kijken wat er door de lampen van de DS werd verlicht. Er was een afgrond van ongeveer dertig meter en wij stonden er een meter voor. Ik keek naar hem.

Om te beginnen voelde ik niet de schok en er was niets met mij aan de hand. Hij keek naar mij, stapte een meter terug alsof hij ging omvallen en zei: “Ik ben bang voor jou. Jij rijdt, jij rijdt, ik wil niet meer rijden”. Dus reed ik de auto terug. Toen we terug waren zei hij: “Ik wil jou nooit meer zien. Ik weet niet wie je bent en ik ben bang voor je”. Ik was mij er niet bewust van dat ik hem bang maakte. Ik heb hem gewoon aangekeken en maar niet verteld dat we op een haar na dood geweest waren. Niets heb ik gezegd. Ik weet

Te gast op een buitenaardse basis (Deel IV)

Gepubliceerd: zaterdag, 21 juli 2012 09:03

gewoonweg niet wat daar gebeurd is. We werden gewoon opeens gestopt en ik zal je vertellen dat hij echt heel erg in de war was.

GD: Ik zou graag willen dat je nog even terugging naar een bepaald punt. Toen je ons uitnodigde verbaasde het mij toen je zei dat je toestemming had om ons alle drie te ontvangen. Zodra we aankwamen gaf je ons de beroemde boodschap. Nu kun je niet bepaalt zeggen dat jij een universitaire opleiding hebt gehad en toch is deze boodschap zo goed geschreven, bijna zonder fouten, waar kwam dit precies vandaan, hoe heb je dat gedaan?

RL: Ja, het was een behoorlijk lange boodschap om zo te beschrijven wat je een jaar lang hebt meegemaakt. Ik wist niet zeker hoe ik het moest doen, dus ik ging achter de computer zitten en er kwam niets, geen woord, een totaal vacuüm. Ik had geen idee wat ik zou schrijven. En toen ik Word opende was ik ineens klaar om te typen en plots kwamen de woorden. Het gebeurde heel snel, ik heb ook niets teruggelezen, ik moest gewoon doortikken. Ik tik niet erg snel en ik ben er ook niet goed in. Soms vroeg ik mij af wat ik ging schrijven. Ik had een idee en toen was het weg. Toen kwam het terug en terug en terug. Ik werkte ongeveer twintig minuten, het ging heel snel en toen plotsklaps stopte het. Ik las het terug en dacht, dit klopt precies met wat ik heb meegemaakt. Het was in één keer klaar, terwijl ik geen idee heb hoe ik zoiets moet doen.

GD: De papieren die je ons hebt gegeven zitten goed in elkaar, het is allemaal heel goed gestructureerd. De Bioloog, de Etnoloog, ieder met zijn eigen stuk. Het geeft je een indruk over hoe zij hun maatschappij zien. Het is heel leerzaam. In ieder geval, zo kreeg je het voor elkaar, het is verbazingwekkend. Wij ontvingen het document zoals het er nu uitziet. Hij is degene die het schreef en het lijkt alsof hij onder invloed stond toen hij dit schreef.

RL: Ja, dat klopt. Ik zou veel moeite hebben om die woorden opnieuw te vinden, ik ben ze al bijna vergeten. Als ik het opnieuw zou moeten maken, dan zou mij dat niet lukken.

GD: Koop het boek (gelach).

Wordt vervolgd.

Bron:

[UFO Digest](#)